

Kerstma 1922

Onsterflijk lied van het veengebied. wijze: Wat voor vij-
and kan ons
naken.
tekst: J. B. Kuis

Landje van mijn kinderjaren
Landje in het veengebied,
Hoe vaak zie ik in mijn dromen
Scherp omlind jouw ver verschiet.
Turvenland, jij ging verdwijnen
in de put en door het vuur,
En een nieuw land kwam te voorschijn
Steek voor steek en uur na uur.

En dan zie ik in de turfput
Weer de noeste graver staan,
mocht zo gaarne, toen ik klein was
Hem van dichtbij gade slaan.
In het wijde, ruige turfveld
stonden bulten zonder end.
Hurkend bij een koffievuurtje
voelde ieder zich content.

Balancerend schoof de krooier
op het schip zijn zware vracht
zonder ooit zijn plank te missen,
wat een kunststuk, wat een kracht!
En de vrouwen loegden turven
in de hete, felle zon,
Al maar meer en al maar hoger
zoveel 't schip maar dragen kon.

In de persput zwoegden mannen
spitten kluiten grof en rond,
En de band bracht ze naar boven
waar de beul te wachten stond.
'k Hoor de persmachine raat'len
'k Hoor nog weer die scherpe fluit
Even kon men soms gaan schaften,
dan opnieuw, opnieuw vooruit.

Zie ook nog de schepen varen,
'k Hoor de toeter bij de brug,
En de schipper op het jaagpad,
kromt in 't zeel zijn stramme rug.
Veengebied, jij ging verdwijnen
in de put en door het vuur,
En het nieuwe kwam te voorschijn
Steek voor steek en uur na uur.

Schop voor schop is zo verrezen
uit het oud een nieuw gebied,
En hoe of het ooit geweest is
vraagt de nieuwe tijd ons niet.
Ach lief land, jij bent verdwenen
Lieflijk land zo mooi zo goed,
Toch gaan wij daar niet om treuren,
Moedig 't nieuwe tegemoet!